

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 531/2023-12

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom Mgr. Štefanom Slovácičkom, Palánok 3, Nitra, proti rozsudku Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky č. k. 7 Ssk 130/2022 z 26. apríla 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 2. augusta 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým rozsudkom Najvyššieho správneho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší správny súd“) označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj priznanie náhrady trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ predložil 17. júna 2015 žiadosť o poskytnutie kompenzačných príspevkov spolu s lekáorskými nálezmi zo 17. júna 2015, 15. júna 2015 a 8. júna 2015, ako aj zdravotnou dokumentáciou. Posudkový lekár Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Nitra (ďalej len „úrad práce“) vypracoval na základe predloženej zdravotnej dokumentácie 16. júla 2015 lekáorský posudok č. 2015/66870 so záverom, že sťažovateľ má stanovenú 40 % mieru funkčnej poruchy (ďalej aj „MFP“) s vyjadrením, že nejde o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím.

3. Úrad práce rozhodnutím č. NRI/OPPNK_ŤZPAPČ/SOC/2015/65813-0013 z 29. júla 2015 sťažovateľovi nepriznal peňažný príspevok na kúpu osobného motorového vozidla a rozhodnutím

č. NRI/OPPNK_ŤZPAPČ/SOC/2015/65814-0010 z 29. júla 2015 sťažovateľovi nepriznal peňažný príspevok na prevádzku osobného motorového vozidla.

4. Rozhodnutia úradu práce boli potvrdené rozhodnutiami Ústredia práce, sociálnych vecí a rodiny, odboru peňažných príspevkov na kompenzáciu ťažkého zdravotného postihnutia a posudkových činností v Bratislave (ďalej len „žalovaný“) č. UPS/US1/SSVODPPKPC2/SOC/2015/9031/CHr a č. UPS/US1/SSVODPPKPC2/SOC/2015/9037/CHr zo 14. októbra 2015 (ďalej len „rozhodnutia zo 14. októbra 2015“), pričom odvolanie sťažovateľa proti rozhodnutiam úradu práce bolo zamietnuté podľa § 59 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov. Žalovaný vydal rozhodnutia zo 14. októbra 2015 po opätovnom posúdení zdravotného stavu sťažovateľa na podklade lekárskeho posudku posudkového lekára č. UPS/US1/SSVOPPKPC/SOC/2015/9176 z 30. septembra 2015, podľa ktorého záverov u sťažovateľa nejde o fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a nie je možné navrhnúť žiadnu formu kompenzácie.

5. Žaloba sťažovateľa smerujúca proti rozhodnutiam žalovaného zo 14. októbra 2015 bola rozsudkom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) č. k. 11 S 249/2015 z 29. marca 2017 zamietnutá. Na podklade kasačnej sťažnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v poradí prvý rozsudok krajského súdu zrušil rozsudkom č. k. 10 Sžsk 37/2017 z 18. júla 2018 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie, pričom za dôvodnú považoval námietku sťažovateľa, podľa ktorej z rozhodnutí správneho orgánu nebolo zrejmé, z akého dôvodu bol zdravotný stav sťažovateľa, ktorý sa v roku 2009 považoval za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s MFP 50 %, posúdený v neskoršom období odchyľne, ako ani to, v čom spočívala zmena zdravotného stavu.

6. Krajský súd rozhodol o žalobe v poradí druhým rozsudkom č. k. 11 S 167/2018 z 24. apríla 2019 (ďalej len „rozsudok z 24. apríla 2019“) tak, že žalobou napadnuté rozhodnutia žalovaného zo 14. októbra 2015 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie.

7. O podanej kasačnej sťažnosti rozhodol najvyšší správny súd rozsudkom č. k. 10 Sžsk 7/2019 z 27. októbra 2021 (ďalej len „rozsudok z 27. októbra 2021“) tak, že rozsudok krajského súdu z 24. apríla 2019 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V podstatnom zdôraznil, že z obsahu administratívneho spisu považoval za preukázané, že sťažovateľ 23. januára 2009 požiadal o priznanie peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla a peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou, pričom posudkový lekár v lekárskom posudku z 2. marca 2009 (v spojení s dodatkom k lekárskeму posudku z 12. marca 2009) stanovil MFP v rozsahu 50 %, pričom následne bol vypracovaný komplexný posudok č. 2009/37665 z 18. marca 2009, na ktorého podklade bolo vydané rozhodnutie správneho orgánu č. 2009/37638/1 z 31. marca 2009, ktorým bol sťažovateľovi priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla. Sťažovateľ následne v časti, v ktorej mu nebol priznaný peňažný príspevok na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou (rozhodnutie správneho orgánu č. 2009/37636/1 z 27. marca 2009), podal odvolanie. Posudkový lekár odvolacieho správneho orgánu vyhotovil lekársky posudok č. AN/2009/00936 z 19. júna 2009, z ktorého vyplynula zmena zdravotného postihnutia, ako aj MFP v rozsahu 30 %. Odvolací správny orgán potom rozhodnutie správneho

orgánu č. 2009/37636/1 z 27. marca 2009 o nepriznaní peňažného príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol. Krajský súd následne v konaní vedenom pod sp. zn. 11 S 87/2009 vo vzťahu k nepriznanému peňažnému príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich s hygienou po tom, čo došiel k záveru, že k zmene posúdenia zdravotného stavu a k zmene miery funkčnej poruchy z 50 % na 30 % došlo v súlade so zákonom, žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom sťažovateľ odvolanie proti rozhodnutiu správneho súdu nepodal (právoplatné 2. decembra 2009). Krajský súd v reakcii na námietku sťažovateľa týkajúcu sa zdravotného postihnutia (stuhnutie jedného kolenného kĺbu v nepriaznivom postavení) považoval zo spisového materiálu za preukázané, že takéto zdravotné poškodenie mal sťažovateľ v čase, keď požiadal prvýkrát o kompenzačný príspevok (lekársky posudok vydaný 6. septembra 2004). S odstupom času však posudkový lekár sťažovateľa po osobnom vyšetrení zistil, že u sťažovateľa o takéto zdravotné poškodenie nejde, čo vyjadril i v podanom posudku z 19. júna 2009.

8. Najvyšší správny súd vo vzťahu k sťažovateľovi priznanému peňažnému príspevku na kompenzáciu zvýšených výdavkov súvisiacich so zabezpečením prevádzky osobného motorového vozidla (rozhodnutie správneho orgánu č. 2009/37638/1 z 31. marca 2009) uviedol, že v ďalšom štádiu správneho konania odvolací správny orgán rozhodnutím č. AN/20096/01497/Ma z 8. septembra 2009 potvrdil prvostupňové správne rozhodnutie, ktorým tento orgán sťažovateľovi odňal priznaný peňažný príspevok a jeho výplatu od 1. júla 2009 zastavil. Podkladom na vydanie predmetného rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu bol lekársky posudok č. AN/2009/01540/HM z 2. septembra 2009, ktorý potvrdil závery vychádzajúce už z prv vydaného lekárskeho posudku z 19. júna 2009. Vo vzťahu k žalobcovi bolo potom i naďalej určené jednostranné obmedzenie pohyblivosti ľavého kolena so stredným stupňom, čomu zodpovedala MFP v rozsahu 30 %. Predmetné rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu napadol sťažovateľ žalobou, ktorú krajský súd rozsudkom č. k. 15 S 29/2009 z 31. marca 2010 ako nedôvodnú zamietol. Na odvolanie bol rozsudok správneho súdu potvrdený rozsudkom č. k. 7 Sžo 24/2010 z 24. februára 2011, v ktorom sa najvyšší súd stotožnil so záverom, že sťažovateľ nespĺnil zákonné podmienky na poskytnutie peňažného príspevku, keďže zdravotné postihnutie sťažovateľa podmienky ťažkého zdravotného postihnutia nespĺňalo (miera funkčnej poruchy nedosiahla 50 %).

9. Na podklade už uvedeného preto najvyšší správny súd v rozsudku z 27. októbra 2021 zdôraznil, že odpoveď na otázku, prečo bol zdravotný stav sťažovateľa, ktorý sa v roku 2009 považoval za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím s MFP 50 %, v neskoršom období posúdený odchyľne a v čom spočívala zmena jeho zdravotného stavu, vyplýva priamo z obsahu administratívneho spisu a pre vec preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného zo 14. októbra 2015 je právne irelevantná. Sťažovateľ mal vedomosť o dôvodoch vedúcich k zmene druhu zdravotného postihnutia a k zmene MFP, pričom bol účastníkom jednotlivých správnych konaní, ktorých predmetom boli práve zmeny druhu zdravotného postihnutia, ako aj účastníkom súdnych konaní, ktorých predmetom bol práve prieskum zákonnosti týchto správnych rozhodnutí.

10. Po vrátení veci krajský súd následne v poradí tretím rozsudkom č. k. 11 S 144/2021 z 23. marca 2022 (ďalej len „rozsudok z 23. marca 2022“) zamietol podľa § 190 Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“) žalobu, ktorou sa sťažovateľ domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutí žalovaného zo 14. októbra 2015, ako nedôvodnú.

11. Kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku krajského súdu z 23. marca 2022 najvyšší správny súd napadnutým rozsudkom zamietol ako nedôvodnú. Najvyšší správny súd konštatoval, že správny súd postupoval v súlade so zákonom, keď zákonnosť preskúmaných rozhodnutí žalovaného posudzoval na základe skutkových zistení v administratívnom konaní, ktoré boli podkladom na vydanie napadnutých rozhodnutí žalovaného. Skutkové zistenia potvrdili, že lekárske posudky zo 16. júla 2015, ako aj z 30. septembra 2015 dospeli k zhodnému záveru vo veci určenia MFP, pričom posudkoví lekári zhodne ako rozhodujúce zdravotné postihnutie sťažovateľa vyhodnotili pohybový a podporný aparát. Do výlučnej právomoci posudkového lekára patrí hodnotenie a posudzovanie zdravotného stavu posudzovaného žiadateľa kompenzačného príspevku, ako aj posudzovanie, či lekárske správy žiadateľom predložené sú dostatočné na ustálenie záveru vo veci vyhodnotenia zdravotného stavu, jeho zmien a rozsahu zdravotného postihnutia. Správny orgán a ani súd neposudzujú správnosť lekárskeho posudku z medicínskeho hľadiska. Kasačný súd nezistil v lekárskeho posudkoch, ktoré boli podkladom na vydanie rozhodnutí správnych orgánov v oboch stupňoch, také vady, ktoré by spochybňovali ich hodnovernosť.

12. Najvyšší správny súd navyše ako nedôvodnú vyhodnotil argumentáciu sťažovateľa o existencii zásadných rozporov v odbornom posudku, ktorý je podkladom na stanovenie miery poklesu schopnosti vykonávať zárobkovú činnosť, keďže lekárskeho posudku z 30. septembra 2015 reálne neodzrkadľuje poškodenie zdravia s poukazom na predložené dôkazy, a to lekárskeho nález z 18. februára 2022 a výsluch ošetrojúceho lekára sťažovateľa, na ktoré bolo podľa sťažovateľa nevyhnutné prihliadať. Najvyšší správny súd v tejto súvislosti odkázal na odôvodnenie obsiahnuté v rozhodnutí správneho súdu, s ktorým sa stotožnil a z ktorého vyplynulo, že na predmetný lekárskeho nález z 18. februára 2022 a prípadný výsluch ošetrojúceho lekára nemožno prihliadať, keďže pre súd je rozhodujúci stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy [§ 135 ods. 1 SSP, bod 33 rozsudku krajského súdu z 23. marca 2022]. Nad rámec uvedeného najvyšší správny súd doplnil, že dôkazy nemohli byť vykonané v administratívnom konaní, a preto ani správny súd nemôže v konaní na tieto prihliadať, pričom tieto dôkazy môžu byť vykonané v novom konaní začatom na základe žiadosti žalobcu o priznanie kompenzačného príspevku.

13. Najvyšší správny súd sa rovnako stotožnil s argumentáciou krajského súdu k námietke sťažovateľa, podľa ktorej sa v roku 2004 považoval za osobu s ťažkým zdravotným postihnutím, pričom od tohto momentu nedošlo k zlepšeniu jeho zdravotného stavu, a odkázal v tomto smere na relevantnú časť rozsudku krajského súdu z 23. marca 2022 (body 30 a nasl.), v ktorom krajský súd cituje podstatnú časť rozsudku najvyššieho správneho súdu z 27. októbra 2021, ktorá je zhrnutá v bodoch 7 až 9 tohto uznesenia.

14. K námietkam spochybňujúcim objektívnosť posudkových lekárov žalovaného z dôvodu ich zaujatosti, keďže sťažovateľ vedie spor s Fakultnou nemocnicou Nitra, ktorej zamestnancami sú títo posudkoví lekári, najvyšší správny súd akcentoval, že tieto sú irelevantné, keďže z administratívneho spisu nevyplýva, žeby sťažovateľ proti posudkovým lekárom vzniesol námietku, a ani z kasačnej námietky nevyplývajú konkrétne dôvody neobjektívnosti posudkových lekárov vo vzťahu k súdnemu sporu sťažovateľa s konkrétnou nemocnicou.

II.

Argumentácia sťažovateľa

15. Sťažovateľ argumentuje, že k porušeniu jeho práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie došlo z dôvodu arbitrárnosti a zjavnej svojvôle napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, ktoré spočívajú v tom, že najvyšší správny súd sa nevysporiadal s otázkou, z akého dôvodu, vychádzajúc z existencie nemenného a stáleho stavu sťažovateľa, bol sťažovateľ najskôr uznaný za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a následne mu bol tento status odobraný.

16. Podľa sťažovateľa nielenže samotné posúdenie nároku na peňažný príspevok je založené na nesprávnych skutkových a logických úvahách, ale základ jeho odôvodnenia – zdravotný posudok absolútne nereflektuje skutočný zdravotný stav a je v rozpore s realitou.

17. Sťažovateľ sa nemôže stotožniť so závermi lekárskeho posudku z 30. septembra 2015. Z uvedeného dôvodu môže sťažovateľ preukazovať svoje skutkové tvrdenia iba novými skutočnosťami a dôkazmi, pričom tieto majú rozhodujúce postavenie aj pre stav, ktorý tu jestvoval už v čase rozhodovania orgánu verejnej správy. Uvedené dôkazy – lekársky nález z 18. februára 2022 a výsluch ošetrojúceho lekára mali byť podľa sťažovateľa poňaté do dokazovania.

18. Vo veci konajúce súdy neprihliadali na dôkazy, ktorých posúdenie je pre rozhodnutie o nároku sťažovateľa smerodajné, a preto je napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nepreskúmateľný.

19. Rovnako rozhodnutia žalovaného zo 14. októbra 2015 nevychádzali zo spoľahlivo zisteného stavu veci, keďže sa opierajú o lekársky posudok, o ktorého objektivite možno mať závažné pochybnosti.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

20. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

21. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd konštatuje, že podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia

zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 206/2015). Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

22. Sťažovateľ napáda rozhodnutie najvyššieho správneho súdu z dôvodu arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti, pričom tvrdí, že najvyšší správny súd sa nevysporiadal s otázkami týkajúcimi sa zmeny zdravotného stavu sťažovateľa (bod 15 tohto uznesenia) a objektivity lekárskeho posudku (bod 19 tohto uznesenia). Rovnako namieta, že najvyšší správny súd neprihliadal na dôkazy, ktoré boli pre posúdenie nároku smerodajné (body 16 až 18 tohto uznesenia). Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v zásade argumentuje námietkami, ktoré prezentoval v samotnom konaní pred kasačným súdom, s ktorými sa samotný kasačný súd podľa názoru ústavného súdu vysporiadal spôsobom, ktorým nemohlo dôjsť k zásahu do sťažovateľom označených práv.

23. V ďalšej časti uznesenia ústavný súd poukazuje v súvislosti s predmetom preskúmania ústavnosti rozhodnutia vydaného kasačným súdom na to, že správne súdnictvo je primárne prostriedkom ochrany subjektívnych práv adresáta výkonu verejnej správy v jej najrôznejších podobách. Len sekundárne je kritériom poskytovania tejto ochrany zákonnosť verejno-mocenských aktivít verejnej správy. Inými slovami, správne súdnictvo v systéme právneho štátu nemá slúžiť naprávaniu nezákonnosti vo verejnej správe bez akéhokoľvek zreteľa na dopad eventuálne zistenej nezákonnosti na subjektívno-právnu pozíciu dotknutého. Účelom správneho súdnictva nie je náprava nezákonnosti vo verejnej správe, ale účinná ochrana subjektívnych práv fyzickej osoby alebo právnickej osoby, proti ktorej je verejná správa v jednotlivom prípade vykonávaná (IV. ÚS 596/2012, III. ÚS 502/2015, IV. ÚS 272/2020).

24. Ústavný súd, obmedzujúc sa na posúdenie ústavnej akceptovateľnosti napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu, pamätajúc na to, že nepredstavuje opravnú inštanciu všeobecných súdov, po preskúmaní odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu vo väzbe na obsah sťažnostnej argumentácie sťažovateľa dospel k záveru, že najvyšší správny súd odôvodnil ústavne akceptovateľným spôsobom sťažovateľom namietaný záver k otázke zmeny jeho zdravotného stavu, ako aj záver k objektivite lekárskeho posudku.

25. Rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre neustále pripomína, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti

nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (m. m. IV. ÚS 296/09).

26. V kontexte požiadaviek riadneho odôvodnenia rozhodnutia všeobecného súdu ako súčasti práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd zdôrazňuje, že ani judikatúra ESĽP nevyžaduje, aby v odôvodnení rozhodnutia bola daná odpoveď na každý argument strany. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie kľúčový, vyžaduje sa osobitná odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994, § 29; Hiro Balani proti Španielsku, rozhodnutie z 9. 12. 1994; Georgiadis proti Grécku, rozhodnutie z 29. 5. 1997; Higgins proti Francúzsku, rozhodnutie z 19. 2. 1998).

27. Sťažovateľ predovšetkým, vychádzajúc z premisy nemennosti zdravotného stavu, namieta, že najvyšší správny súd sa nevysporiadal s jeho námietkou o tom, že bol najskôr uznaný za fyzickú osobu s ťažkým zdravotným postihnutím a následne mu bol tento status odobraný. Námietka sťažovateľa nie je dôvodná. V napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu poukázal na ním preskúmaný rozsudok krajského súdu z 23. marca 2022, v ktorom krajský súd citoval podstatnú časť rozsudku najvyššieho správneho súdu z 27. októbra 2021, v rámci ktorej sa najvyšší správny súd s poukazom na celkový priebeh konania vo veci žiadostí sťažovateľa o poskytnutie kompenzácií náležitým spôsobom vysporiadal s touto otázkou. Z podstatných častí rozsudku najvyššieho správneho súdu z 27. októbra 2021 pritom vyplýva, že otázka zmeny posúdenia zdravotného stavu a zmeny MFP z 50 % na 30 % bola už predmetom preskúmania v iných konaniach, v ktorých sa príslušné súdy vyjadrovali k zákonnosti posúdenia tejto zmeny. Išlo o konanie vedené krajským súdom pod sp. zn. 11 S 87/2009, pričom rozhodnutie vydané v tomto konaní sťažovateľ nenapadol (k tomu pozri bod 7 tohto uznesenia). V predmetnom konaní pritom krajský súd považoval za preukázané, že zdravotné poškodenie, ktoré odôvodňovalo MFP v rozsahu 50 % mal sťažovateľ v čase, keď prvýkrát požiadal o kompenzačný príspevok (lekársky posudok zo 6. septembra 2004), no pri osobnom vyšetrení sťažovateľa posudkový lekár zistil, že o takéto zdravotné poškodenie nejde, čo bolo vyjadrené v lekárskom posudku z 19. júna 2009. Závery lekárskeho posudku z 19. júna 2009 napokon potvrdil aj lekársky posudok z 2. septembra 2009 (MFP v rozsahu 30 %), pričom tento lekársky posudok bol podkladom na rozhodnutie o odňatí peňažného príspevku a zastavení výplaty kompenzácie z dôvodu, že sťažovateľ podmienky ťažkého zdravotného postihnutia nespĺňa (bod 8 tohto uznesenia). Predmetné rozhodnutie o odňatí peňažného príspevku bolo preskúmané v príslušných konaniach pred správnym súdom a následne kasačným súdom s potvrdením záveru o tom, že sťažovateľova MFP nedosahuje 50 %.

28. S prihliadnutím na už uvedené ústavný súd konštatuje, že stotožnenie sa najvyššieho správneho súdu so závermi krajského súdu obsiahnutými v rozsudku z 23. marca 2022, berúc do úvahy komplexné odôvodnenie rozhodnutí správneho súdu a kasačného súdu vydaných v predmetnej veci sťažovateľa, je ústavne udržateľné. Odpoveď na otázku zmeny zdravotného stavu sťažovateľa vyplynula z administratívnych spisov vzťahujúcich sa na veci sťažovateľa, v rámci ktorých boli otázky zmeny druhu zdravotného postihnutia a zmeny MFP predmetom preskúmania v rámci súdnych konaní, ktorých účastníkom sťažovateľ bol. Výsledky týchto súdnych konaní nijakým spôsobom nespochybňujú v tejto veci preskúmaný záver o tom, že sťažovateľ nespĺňa podmienky ťažkého zdravotného postihnutia.

29. Ústavne akceptovateľným spôsobom sa najvyšší správny súd vysporiadal rovnako aj s otázkou objektivity lekárskeho posudku, ktorý bol základom na vydanie príslušných rozhodnutí správnych orgánov, keď akcentoval skutočnosť, že sťažovateľ zaujatosť posudkových lekárov v príslušnom konaní vôbec nenamietal, ako aj to, že ani z príslušného konania o kasačnej sťažnosti žiadne konkrétne dôvody neobjektívnosti posudkových lekárov nevyplývajú. Týmto dôvodom pritom sám osebe nemôže byť len všeobecný odkaz na sporové konanie, ktoré je vedené medzi sťažovateľom a nemocnicou, ktorá je zároveň zamestnávateľom posudkových lekárov.

30. Napokon sťažovateľ namieta, že v konaní predložil dôkazy, ktoré spochybňovali správnymi orgánmi zistený skutkový stav, pričom vo veci konajúce súdy na tieto dôkazy neprihliadali, a preto je napadnutý rozsudok najvyššieho správneho súdu nepreskúmateľný. Ani táto námietka sťažovateľa nie je dôvodná.

31. V súvislosti s touto námietkou ústavný súd v prvom rade zdôrazňuje, že správny súd nie je súdom skutkovým, ale súdom právnym. Pre rozhodnutie správneho súdu je podľa § 135 ods. 1 SSP rozhodujúci skutkový stav v čase právoplatnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktorým je správny súd viazaný. Z uvedeného dôvodu sťažovateľom navrhované dôkazy – lekársky posudok z 18. februára 2022 a výsluch ošetrojúceho lekára – nemohli byť vykonané v samotnom administratívnom konaní, takže ani správny súd na tieto dôkazy nemôže prihliadať. Opačný výklad by predstavoval neprimeraný zásah do rozhodovacej činnosti príslušných správnych orgánov, keďže akýkoľvek lekársky nález predložený účastníkom konania v štádiu konania pred správnym súdom, t. j. v období po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu, by bol dôvodom na zrušenie preskúmaného rozhodnutia a opakované ustálenie skutkového stavu, čo sa prieči samotnému účelu správneho súdnictva, ktorým je preskúmanie zákonnosti právoplatných rozhodnutí orgánovej verejnej správy.

32. Z uvedených dôvodov je odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom rozsudku najvyššieho správneho súdu v súvislosti s neprihliadaním na sťažovateľom predložené dôkazy ústavne akceptovateľné.

33. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, IV. ÚS 16/04, I. ÚS 27/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

34. Sumarizujúc už uvedené predbežné závery k jednotlivým námietkam sťažovateľa, ústavný súd konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa závery napadnutého rozsudku najvyššieho správneho súdu spochybňovali, a preto ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho správneho súdu odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

35. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. októbra 2023

Miroslav Duriš
predseda senátu